

Arcybiskup Marian Gołębiewski

Homilia w czasie święceń kapłańskich

(Katedra wrocławska, 26.05.2012 r.)

KAPŁANI Z WOLI CHRYSYSTUSA

I czyt.: Dz 20,17-18a.28-32.36 (nr 8)

II czyt.: 1 Tm 4,12-16 (nr 14)

Ew.: Łk 10,1-9 (nr 23)

**Ekscelencje, Najczcigodniejsi Księża Biskupi,
Czcigodny Ojciec Prowincjale,
Czcigodni Księża Moderatorzy i Profesorowie
na czele z Księżmi Rektorami,
Drodzy Prezbiterzy, Diakoni i Klerycy,
Drodzy Synowie,
Szanowni Goście,
Umiłowani w Panu, Bracia i Siostry,
Drodzy Radiosłuchacze!**

1. Nadszedł upragniony dzień dla was, Drodzy Synowie, przyjmujących święcenia kapłańskie. Dzień długo oczekiwany, do którego przygotowywaliście się przez sześć lat. Dzisiaj wasze marzenia i pragnienia stają się faktem. Oto z rąk waszego arcybiskupa, w podniosłej atmosferze modlitewnej, w katedrze – matce kościołów Archidiecezji Wrocławskiej - w otoczeniu biskupów i kapłanów, rodziny i ludu Bożego przystępujecie do święceń prezbiteratu, wchodząc w zaślubiny z Chrystusem i Kościołem. Otrzymacie łaskę kapłaństwa, łaskę Ducha Świętego, który was ustanowi, abyście z całkowitym oddaniem

służyli Kościołowi Jezusa Chrystusa. Musicie liczyć się również z tym, że w przyszłości mogą wejść pośród was wilki drapieżne, nie oszczędzając owczarni powierzonej waszej trosce. Stąd już na samym początku waszej drogi kapłańskiej wzywam was do czujności, by nie uszczuplić łaski, która dzisiaj z łaskawości Boga jest wam przekazana. Niech nikt nie lekceważy waszego młodego wieku, bo władza, którą otrzymujecie nie jest od ludzi, ale pochodzi od Boga. Idźcie – jak owych siedemdziesięciu dwóch z dzisiejszej Ewangelii – uzbrojeni słowem Bożym, rozgrzani miłością i umotywowani wiarą. Nie bierzcie z sobą trzosa ani torby, ale miejcie serce uwrażliwione na potrzeby ludzi.

2. Urząd kapłański powierzył Apostołom podczas Ostatniej Wieczerzy sam Chrystus Pan. Najpierw dał im siebie pod postaciami chleba i wina, po czym nakazał, by powtarzali tę Świętą Ofiarę w Jego imię, mocą Jego autorytetu i na Jego pamiątkę. Już w II wieku święty biskup i męczennik Ignacy Antiocheński w liście do chrześcijan w Tralli stwierdził, że bez biskupów, kapłanów i diakonów nie można mówić o Kościele. Słowa kapłan używa się na określenie zarówno biskupa jak i prezbitera, czyli obu stopni kapłaństwa w ścisłym rozumieniu nadawanych na mocy sakramentu święceń. Kapłaństwo jest „urzędem”, czyli służbą. Sposób jego sprawowania został ujęty w programowym zdaniu Jezusa, który oznajmia, że nie przyszedł na świat po to, aby Mu służono, lecz aby służyć i własne życie złożyć w ofierze za zbawienie ludzi.

Rozumienie kapłaństwa jako „służby” pozwala odrzucić pokusę przeżywania go w duchu „karierowiczostwa” – jako sposobu awansowania na kolejne szczeble godności i wyróżnień lub osiągnięcia korzyści doczesnych, jako uzasadnienia postawy panowania, jako sprawowania władzy domagającej się uznania czy przywilejów. Jesteśmy zatem sługami Chrystusa i Jego Kościoła. Nie dla samych siebie, nie dla naszej osobistej satysfakcji, lecz po to, by być narzędziami Chrystusa, aby Mu używać własnego głosu, własnych gestów i

intencji, aby Jezus – wciąż wśród nas obecny – dokonywał aktów niosących zbawienie.

3. Jaką służbę pełni kapłan w Kościele i dla Kościoła? Przede wszystkim wiernie głosi Słowo Boże zawarte w Piśmie Świętym i Tradycji apostoelskiej, której autentyczność gwarantuje Magisterium Kościoła. Kapłan to sługa Słowa, a nie Jego Panem czy tym bardziej niewiernym lub samowolnym zarządcą, który potrafi Słowem manipulować, zawłaszczając je, taktować wybiórczo albo relatywizować. Kapłan jest również sługą i szafarzem sakramentów – liturgicznych znaków niosących łaskę Chrystusa. Zwieńczeniem sakramentalnej posługi jest niewątpliwie sprawowanie Eucharystii. Poprzez działanie szafarza Kościoła uobecnia się Doskonała Ofiara złożona Ojcu przez Syna, najwyższa cześć oddana Trójjedynemu Bogu oraz chwila, w której Kościół (a z nim każdy chrześcijanin) składa Bogu w ofierze całe swoje jestestwo jako cześć i uwielbienie za Jego łaskę. Celebracja eucharystyczna stanowi zwieńczenie posługi kapłańskiej, jako że Eucharystia stanowi centrum życia chrześcijańskiego. Trzeci wymiar posługi kapłańskiej urzeczywistnia się w kierownictwie duszpasterskim, w kierowaniu Chrystusowej trzody ku jej ostatecznemu celowi – życiu wiecznemu poprzez udzielanie odpowiedzi na wezwanie do świętości w tym stanie i przy tych obowiązkach, jakie każdemu wyznaczyła Opatrzność.

4. Powyższe trzy rodzaje posługi, a raczej trzy aspekty jednego i tego samego urzędu pasterskiego ściśle się ze sobą łączą. Oto Słowo Boże jest obecne w liturgii, gdzie zyskuje największy realizm i największą skuteczność, liturgię Kościoła sprawuje się w wierności Słowu Bożemu i zgodnie z normami ustalonymi przez prawowitych pasterzy Ciała Chrystusa, należących do wspólnoty kościelnej. Prawowitym pasterzom powierzono misję głoszenia Słowa Bożego oraz czujne unikanie odchyleń i zepsucia. Zarówno pasterze, jak i wierni żarliwie pragną żyć w świętości i dzięki łasce Bożej, podejmując różnoraką odpowiedzialność za ewangelizację i misję, poświęcając własne

zdolności i nie szczędząc trudu, by realia doczesne – szczególnie obszar działania świeckich - zostały podporządkowane zbawczemu zamysłowi Boga przez Jego Syna, który stał się człowiekiem, podobnym do nas we wszystkim oprócz grzechu.

Drodzy Synowie!

5. Już na początku waszej posługi rozpocznie się Rok Wiary. Inauguracja Roku Wiary zbiega się z upamiętnieniem dwóch wydarzeń, które wpłynęły zasadniczo na obraz Kościoła naszych czasów: 50. rocznica otwarcia Soboru Watykańskiego II i 20. rocznica ogłoszenia Katechizmu Kościoła Katolickiego. Przez świadectwo waszej wiary umacniajcie wiarę ludu Bożego. W październiku obradował będzie w Rzymie Synod Biskupów na temat ewangelizacji. W ten proces ewangelizacji, jaki dokonuje się w każdej parafii archidiecezji, starajcie się wnieść wasz młodzieńczy zapał i kapłańską gorliwość.

Obecny rok obchodzony jest pod znakiem wielkiego kaznodziei sejmowego – ks. Piotra Skargi. Jego Kazania sejmowe są przykładem pięknej polszczyzny, a ich autor wzorem umiłowania Ojczyzny. Jako wielki prorok tamtych burzliwych czasów przewidział upadek Rzeczypospolitej w dobie zaborów. Niech ta postać inspiruje was w XXI wieku do umiłowania sprawy ojczystej.

Niech Najświętsza Maryja Panna, Matka Arcykapłana Nowego Przymierza, wyprasza wam błogosławieństwo Boże w pracy dla Kościoła, aby on mógł wszędzie żyć Ofiarą złożoną przez Chrystusa Ojcu, Ofiarą, dla której Maryja przygotowała dar ofiarny zrodzony z Jej przeczystego łona. Matko kapłanów, módl się za nami! Amen.